

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 423/2023-20

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou Perhács, s. r. o., Jelenec 353, v mene ktorej koná advokát a konateľ Mgr. JUDr. Zoltán Perhács, PhD., proti postupu a rozsudku Krajského súdu v Bratislave (od 1. júna 2023 Správneho súdu v Bratislave) č. k. 2S/108/2019 z 28. apríla 2021 (v súčasnosti označenom č. k. BA-2S/108/2019 z 28. apríla 2021) a proti postupu a rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky č. k. 7Ssk/34/2021 z 31. januára 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 9. mája 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na rovnosť účastníkov podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru postupmi a rozhodnutiami správnych súdov označených v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť, vec vrátiť na ďalšie konanie a súčasne požaduje náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľ pred správnymi súdmi vystupoval v procesnej pozícii žalobcu proti žalovanému Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky (ďalej aj „žalovaný“ alebo „ministerstvo vnútra“) v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. k. SPOU-PO-PK-16/2019 z 11. apríla 2019 v spojení s personálnym rozkazom generálneho tajomníka služobného úradu ministerstva vnútra č. 52 z 21. decembra 2018. Predmetným rozhodnutím žalovaný zamietol odvolanie sťažovateľa a potvrdil prvostupňové

rozhodnutie, ktorým bol sťažovateľ podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z. z.“) prepustený zo služobného pomeru v štátnej službe príslušníka Policajného zboru na tom skutkovom základe, že sťažovateľ mimo výkonu štátnej služby v blízkosti materskej školy rukou vsunutou v krátkych nohaviciach masturboval. Na oznámenie náhodnej svedkyne (ďalej aj „oznamovateľka“) vyslaná hliadka Policajného zboru registrovala menovaného, ktorého popis súhlasil s popisom svedkyne, ktorý mal ruku v krátkych nohaviciach a vykonával pohyby v oblasti rozkroku smerom dopredu a dozadu. Na výzvu hliadky Policajného zboru podľa § 18 zákona č. 73/1998 Z. z. uviedol, že je príslušník Policajného zboru, a predložil služobný preukaz.

2.1. Uznesením Krajskej prokuratúry v Bratislave č. k. 3Kv 31/19/1100-10 z 23. apríla 2019 bolo podľa § 215 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zastavené trestné stíhanie sťažovateľa za prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku, pretože sa nepodarilo preukázať, že by sa obvinený viditeľne (teda, že by bol jeho pohlavný úd von z nohavíc a v stoporenom stave) uspokojoval na verejne prístupnom mieste alebo že by jeho uspokojenie videli aspoň dvaja ľudia.

3. Krajský súd v Bratislave [od 1. júna 2023 Správny súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“ alebo „správny súd“)] napadnutým rozsudkom správnu žalobu sťažovateľa ako nedôvodnú zamietol podľa § 190 Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“). O kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu rozhodol Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) napadnutým rozsudkom tak, že kasačnú sťažnosť podľa § 461 SSP zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Ťažiskom (jadrom) námietok sťažovateľa, od ktorého sa odvíjajú aj ďalšie námietky súvisiace s porušením označených základných práv, je, že postupom a rozhodnutím najvyššieho správneho súdu v spojení s postupom a rozhodnutím krajského súdu došlo k porušeniu označených práv sťažovateľa z dôvodu, že zostali bez povšimnutia jeho zásadné námietky.

5. Zásadné námietky možno zhrnúť takto:

a) sťažovateľ v administratívnom konaní vo veci prepustenia zo služobného pomeru nemal možnosť vypočuť svedkov (oznamovateľku a dvoch zakročujúcich policajtov), resp. im klásť otázky, hoci opakovane uplatňoval svoj návrh na ich vypočutie. Sťažovateľ tak namieta nesprávny postup správnych orgánov, ktorým došlo k popretiu jeho snahy o náležité objasnenie veci v súvislosti s jeho prepustením zo služobného pomeru;

b) výpovede svedkov boli formálne prebraté z trestného konania do predmetného administratívneho konania – písomnosť inšpekčnej služby (nie zápisnica o výsluchu svedka) bola poskytnutá správne orgánu v rámci súčinnosti, ktorá obsahovala informácie o výpovedi oznamovateľky z trestného konania, a to bez možnosti klásť svedkyňi otázky;

c) správne orgány neuviedli dostatok transparentných dôvodov na nevypočutie oznamovateľky (s odkazom na citovanú časť personálneho rozkazu, výsluch oznamovateľky správny orgán pravdepodobne nevykonával na základe jej vyjadrenia, v zmysle ktorého nevidí dôvod po tretíkrát vypovedať);

- d) žiaden platný procesný predpis neumožňuje vykonanie procesného výsluchu formou telefonického hovoru zachyteného v úradnom zázname, ktorý nie je zápisnica o vykonanom procesnom úkone;
- e) vyjadrenie oznamovateľky („*nevidí dôvod opätovne vypovedať*“) nemá oporu v žiadnom zákone a nemožno to zamieňať s právom odoprieť výpoveď;
- f) správne orgány neuviedli žiadne dôvody na nevypočutie ďalších svedkov – dvoch zakročujúcich policajtov, čo môže signalizovať samo osebe a bez ďalšieho zásadné porušenie označených práv.

6. Sťažovateľ tak sumarizuje, že nevypočutie označených svedkov výrazne narušilo celkovú spravodlivosť konania o jeho prepustení zo služobného pomeru. Išlo o dôkazy, ktoré mali zásadný vplyv na výsledok konania. V kontexte práva na rovnosť účastníkov konania (ako jeden z aspektov práva na spravodlivý súdny proces) si sťažovateľ kladie otázku, či možno hovoriť o spravodlivej rovnováhe, keď ani raz počas administratívneho konania nemal šancu konfrontovať označené osoby v procesnom postavení svedkov.

7. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu a najvyššieho správneho súdu podal sťažovateľ túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje, že:

- a) súdy až *ad absurdum* nechali bez povšimnutia, že svedkyňa a oznamovateľka nebola vypočutá len preto, že na to nevidela dôvod;
- b) súdy neposkytli žiadnu odpoveď, resp. v odôvodnení absentuje akékoľvek relevantná odpoveď, prečo odobrili namietaný postup správnych orgánov;
- c) hoci nerozporuje všeobecné argumentácie správnych orgánov a správnych súdov (s. 10 ods. 3 napadnutého rozsudku najvyššieho správneho súdu), v danej právnej veci ide o konštatáciu nesprávnu a právne neudržateľnú – sťažovateľ prezentuje svoj právny záver, podľa ktorého by mohli správne orgány použiť výpoveď oznamovateľky v administratívnom konaní, ak by bol jej výsluch vykonaný po vznesení obvinenia;
- d) najvyšší správny súd sa dôvodmi kasačnej sťažnosti nezaoberal buď vôbec, alebo celkom nedostatočne, prípadne použil dôvody, ktoré v okolnostiach konkrétnej veci nemajú zjavne žiadnu relevanciu;
- e) selektívnym prístupom správnych orgánov a správnych súdov k vyhodnocovaniu dokazovania došlo k porušeniu princípu rovnakého postavenia účastníkov v konaní (čl. 47 ods. 3 ústavy);
- f) sťažovateľ nedostal žiadnu odpoveď na to, prečo konajúce orgány verejnej moci pri rozhodovaní celkom opomenuli objektívne dôkazy svedčiace v prospech sťažovateľa (znalecké posudky z odvetvia kriminalistickej fotografie a z odvetvia psychiatrie);
- g) správne súdy ponechali úplne bez povšimnutia (sťažovateľom akcentované v písomnom podaní z 20. apríla 2018), že dôvodom na prepustenie zo služobného pomeru je kumulatívne splnenie § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. – orgány verejnej moci vo veci rozhodli predčasne, nedostatočne zistili skutkový stav pre posúdenie právnej otázky, či sú splnené zákonné predpoklady prepustenia sťažovateľa zo služobného pomeru, čo spôsobuje nezákonnosť žalobou napadnutých rozhodnutí.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práv označených v bode 1 tohto uznesenia súdnym prieskumom zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu o prepustení sťažovateľa zo služobného pomeru v štátnej službe príslušníka Policajného zboru podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. Odhliadnuc od opakovaných, resp. duplicitných námietok vyjadrených rôznymi textovými figúrami, v dôvodoch ústavnej sťažnosti dominuje námietka nedostatočného odôvodnenia napadnutých rozhodnutí správnych súdov. Nedostatok dôvodov má spočívať v neprihliadnutí na zásadnú argumentáciu sťažovateľa, ktorou namietal nesprávny procesný postup či svojvôľu správnych orgánov pri zaobstaraní aj hodnotení podstatných dôkazov, ako aj ignorovanie návrhov sťažovateľa na dokazovanie, čo napokon viedlo k nenáležité zistenému skutkovému stavu.

III.1. K namietanému porušeniu práv napadnutým rozsudkom krajského súdu

9. Vo vzťahu k namietanému rozsudku krajského súdu nie je daná právomoc ústavného súdu na jej prerokovanie, keďže proti nemu sťažovateľ podal kasačnú sťažnosť, o ktorej mal právomoc rozhodnúť a rozhodol najvyšší správny súd. Preto bola ústavná sťažnosť v tomto rozsahu podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie ústavným súdom odmietnutá.

III.2. K namietanému porušeniu práv napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu

10. Z pohľadu chronológie konania pred správnymi orgánmi a správnymi súdmi sa sťažovateľ bránil proti svojmu prepusteniu zo služobného pomeru; zo strany správnych orgánov jeho obrana nebola rešpektovaná v podobe nemožnosti vypočít' ním označených svedkov a zo strany správnych súdov zas v podobe nedostatočného vysporiadania sa s jeho podstatnými námietkami (týkajúce sa práve nevykonania vlastného dokazovania, resp. formálneho prebratia výpovedí svedkov z trestného konania). Pre sťažovateľa má nespornú ústavnoprávnu relevanciu to, že selektívne postupy správnych orgánov, ako aj správnych súdov v rozpore s princípom rovnosti podľa čl. 47 ods. 3 ústavy viedli k nesprávnemu zisteniu skutkového stavu (podľa sťažovateľa dôkazy zabezpečené správnymi orgánmi nepreukazujú uspokojovanie sa sťažovateľa na verejne prístupnom mieste) a nesprávnemu právnemu posúdeniu veci [aplikácia § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z.], v dôsledku čoho došlo k strate jeho príjmu. Z uvedeného dôvodu sa sťažovateľ obrátil na ústavný súd, aby preskúmal každú zo sťažovateľových námietok osobitne.

11. Vo vzťahu k napadnutému rozsudku je potrebné poukázať na povahu a špecifiká správneho súdnictva, ktoré úlohou nie je nahradzovať činnosť orgánov verejnej správy, ale len preskúmať zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, teda preskúmať to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených v návrhu rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Treba preto vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje právne otázky napadnutých rozhodnutí a postupu orgánov verejnej správy, teda orgánov inej ako súdnej sústavy (IV. ÚS 127/2012). Hoci najvyšší správny súd koná ako súd kasačný o mimoriadnom opravnom prostriedku proti právoplatnému rozhodnutiu súdu

prvej a jedinej inštancie (do 31. mája 2023 krajského súdu, od 1. júna 2023 správneho súdu), nemožno napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu hodnotiť izolovane, ale v kontexte s rozhodnutím krajského súdu a zároveň v kontexte s rozhodnutiami správnych orgánov, ktoré mu predchádzali.

12. Ústavný súd v tejto súvislosti zvýrazňuje svoje ústavné postavenie nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) mimo systému všeobecného súdnictva. Preto sa ústavný súd v tomto konkrétnom prípade nebude sústreďovať na prieskum splnenia zákonných predpokladov na prepustenie policajta zo služobného pomeru, čo predovšetkým predstavuje úlohu správneho súdnictva (bod 11 tohto uznesenia). S ohľadom na kľúčovú sťažostnú námietku, ktorá predstavuje práve formálne prebratie dôkazov (svedeckých výpovedí) z trestného konania, a to bez možnosti kriticky preveriť zásadné svedecké výpovede v konaní o prepustení sťažovateľa zo služobného pomeru, sa ústavný súd v tomto prípade zameril na zistenie, či najvyšší správny súd (vrátane krajského súdu) preskúmal zákonnosť ústavne konformným spôsobom, teda či je napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu dostatočne odôvodnený, či sa najvyšší správny súd zaoberal všetkými okolnosťami, ktoré boli pre rozhodovanie o prepustení sťažovateľa zo služobného pomeru podstatné a či jeho závery hodnotenia skutkovej situácie a jej právneho posúdenia nie sú svojvoľné či arbitrárne.

13. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti argumentoval, že trestné stíhanie pre prečin výtržníctva bolo zastavené. V posudzovanom prípade najvyšší správny súd napadnutým rozsudkom zamietol kasačnú sťažnosť sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu, akcentujúc samostatnosť a nezávislosť konania o prepustení príslušníka Policajného zboru zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. od trestného konania (bod 13 napadnutého rozsudku najvyššieho správneho súdu). Uvedenému záveru správnych súdov nemožno z ústavnoprávneho hľadiska nič vytknúť (m. m. II. ÚS 495/2017, III. ÚS 478/2022). Uvedené však nemožno v žiadnom prípade chápať tak, že pokiaľ sťažovateľ (policajt) nebol právoplatne odsúdený pre úmyselný trestný čin alebo pre trestný čin na nepodmienečný trest odňatia slobody [opak by viedol k prepusteniu policajta zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. f) zákona o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru], dôkazy získané (pôvodne) orgánmi činnými v trestnom konaní budú postačovať „aspoň“ na prepustenie tohto policajta zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru (I. ÚS 321/2021). Takéto podľa sťažovateľa automatické a súčasne aj svojvoľné vyvodenie zodpovednosti za porušenie služobnej prísahy policajta, a to bez toho, aby tomu predchádzalo spoľahlivé zistenie a ustálenie všetkých právne relevantných skutočností, vyhodnotenie všetkých dostupných dôkazov v prospech aj v neprospech príslušníka Policajného zboru (§ 238 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z.), teda bez toho, aby si správny orgán splnil svoju povinnosť čo najúplnejšie ustáliť skutkový stav, nepochybne opodstatňuje zo strany dotknutej osoby aktiváciu čl. 46 ods. 2 ústavy a tomu zodpovedajúce uplatnenie kasačnej právomoci správneho súdu.

14. Ústavný súd, posudzujúc sťažovateľom tvrdené zásady do jeho základných práv a slobôd, zistil, že o načrtnutý prípad svojvoľne pri rozhodovaní o prepustení sťažovateľa zo služobného pomeru v tejto konkrétnej veci nejde.

15. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že najvyšší správny súd príznačnú pozornosť venuje procesu dokazovania, skutkovým zisteniam, ako aj úvahám správnych orgánov

pri hodnotení dôkazov (body 15 až 18). Aj napriek výhradám sťažovateľa obsiahnutým v jeho sťažnosti najvyšší správny súd v odôvodnení napadnutého rozsudku poskytol ústavne akceptovateľnú odpoveď na všetky *podstatné* otázky majúce vplyv na zákonnosť preskúmaných rozhodnutí ministra vnútra o prepustení sťažovateľa zo služobného pomeru vrátane zákonnosti prevzatia listinných dôkazov z trestného konania (odkazujúc na § 238 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. a s poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Sžo/23/2014). Najvyšším správnym súdom (ako aj krajským súdom) odobrený vlastný myšlienkový proces orgánu verejnej moci (v rámci voľného hodnotenia dôkazov podľa § 238 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z., pozn.), ktorým vyvrátil obranu sťažovateľa s poukazom na časový rámec skutkového deja, má podľa názoru ústavného súdu akceptovateľný racionálny základ (bod 15 rozsudku najvyššieho správneho súdu). Práve v tejto relevantnej časti odôvodnenia najvyšší správny súd pri prieskume postupu žalovaného (vyhodnocujúc ustálenie skutkových zistení a hodnotiace úvahy) učinil zadosť procesnej garancii spravodlivosti konania pred správnym orgánom.

16. Ak najvyšší správny súd zhodnotil, že predmetné informácie zhromaždené v dôkazoch, ktoré boli v podstatnom rozsahu získané z trestného spisu, viedli správne orgány k vytvoreniu ustáleného záveru o skutkovom stave (sťažovateľ na inkriminovanom mieste rukou vsunutou v krátkych nohaviciach masturboval) následne subsumovaného pod právnu skutkovú podstatu podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z., nemožno právnomu názoru najvyššieho správneho súdu o tom, že krajský súd zamietnutím žaloby nepochybil, pretože administratívne rozhodnutia boli zákonné, z ústavnoprávneho hľadiska nič vytknúť.

17. Pokiaľ ide o podstatu sťažostnej argumentácie, ktorej sa ústavný súd snaží autenticky porozumieť, sťažovateľ sa v administratívnom konaní vo veci služobného pomeru (podľa § 231 až § 248 zákona č. 73/1998 Z. z.) dovoľáva (predovšetkým v procese dokazovania) vedenia konania, ktoré sa malo prejaviť riadnym predvolaním, resp. iným zabezpečením prítomnosti svedkyne – oznamovateľky na účel jej výsluchu s možnosťou klásť jej otázky (obdobne ako v trestnom konaní podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku, pozn.), aby sa náležite zistil skutkový stav. Keďže sa proces dokazovania neuskutočnil v súlade so žiadosťou sťažovateľa, tak sa dovoľáva aspoň vysvetlenia relevantných dôvodov nevypočutia svedkov v súlade s jeho návrhom.

18. V konaní o prepustenie policajta zo služobného pomeru nie je služobný orgán viazaný ustanoveniami Trestného poriadku. Ako už bolo uvedené, v konaní pred správnymi súdmi, ako aj v tomto uznesení (bod 13) medzi trestným konaním a konaním vo veci služobného pomeru sú kvalitatívne rozdiely dané najmä v účele týchto konaní, ako aj v možnostiach ukladania sankcií. Uvedené rozdiely možno nepochybné vztiahnuť aj na proces dokazovania. Ustanovenia dvanástej časti zákona č. 73/1998 Z. z. týkajúcich sa konania vo veciach služobného pomeru opomínajú právnu úpravu predvolania, predvedenia a zabezpečenia svedka (čl. 2 ods. 2 ústavy), tak ako je upravené v § 128 Trestného poriadku (predvolanie, predvedenie a zabezpečenie svedka). Rovnako zo žiadneho ustanovenia v dvanástej časti zákona č. 73/1998 Z. z. nevyplýva povinnosť oznamovateľky svedčiť (dostaviť sa pred správny orgán v konaní vo veci služobného pomeru), tak ako je to stanovené v § 127 Trestného poriadku, o to viac, ak už túto povinnosť splnila v trestnom konaní. V opačnom prípade by verejnoprávnych zásah správnych orgánov v podobe využitia štátneho donútenia proti vôli svedkyňi nemal v zmysle čl. 2 ods. 3 ústavy žiadnu oporu v zákone. Obdobne platí, že z § 238 zákona č. 73/1998 Z. z. vyplýva účastníkovi konania

oprávnenie navrhovať na podporu svojich tvrdení dôkazy, avšak ustanovenie § 241 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z. správneho orgánu nenormuje povinnosť uviesť, prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov, tak ako to explicitne vyplýva z § 168 ods. 1 Trestného poriadku.

19. Napokon sťažovateľ tvrdí, že ide o dôkazy so zásadným vplyvom na výsledok konania. Aj napriek tomu, že ústavný súd nie je skutkovým súdom, je možné dospieť k záveru, že v obsahu ústavnej sťažnosti absentuje akékoľvek tvrdenie, ktoré by bolo spôsobilé zvrátiť skutkové zistenia správnych orgánov. Ústavný súd v sťažnostnej argumentácii nenašiel žiadne relevantné vysvetlenie zásadnosti opätovného vypočutia svedkyne z hľadiska jeho potenciálneho úspechu v konaní v administratívnom konaní.

20. Ostatnú argumentáciu sťažovateľa ústavný súd nevníma ako snahu sťažovateľa, resp. jeho právneho zástupcu o správne skutkové a právne zdôvodnenie záveru o ústavnej neakceptovateľnosti napadnutých postupov a rozhodnutí správnych súdov, teda snahu o preukázanie, že ním formulovaný záver je skutočne zmysluplný a že v racionálnom diskurze objektívne obstojí, ale skôr ako tendenčnú argumentáciu, teda takú, ktorej cieľom je presvedčiť ústavný súd ako cieľový objekt o správnosti svojho tvrdenia bez ohľadu na správnosť argumentácie.

21. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné a arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchyľne vo veci samej alebo extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti. To však nie je prípad sťažovateľa. Napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu je dostatočne odôvodnený a z ústavnoprávneho pohľadu akceptovateľný. Najvyšší správny súd sa zaoberal všetkými okolnosťami, ktoré boli pre rozhodovanie o prepustení sťažovateľa zo služobného pomeru zásadné. Prepusteniu sťažovateľa predchádzalo náležité zistenie skutkového stavu, z ktorého bol vyvodený právny záver o naplnení dôvodov na prepustenie podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. Prepustenie sťažovateľa nebolo preto svojvoľné. Namietaným rozsudkom najvyššieho správneho súdu tak nedošlo k porušeniu práva podľa čl. 46 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

22. Sťažovateľ rovnako bez bližšej argumentácie namieta porušenie práva podľa čl. 13 dohovoru. K tomu treba uviesť, že porušenie tohto práva musí nadväzovať na aspoň obhájiteľné tvrdenie o porušení iného práva chráneného dohovorom (Európsky súd pre ľudské práva vo veci Silver a ostatní proti Spojenému kráľovstvu z 25. 3. 1983). Článok 13 dohovoru sa tak vzťahuje iba na prípady, v ktorých sa podarí preukázať pravdepodobnosť tvrdenia o porušení práv garantovaných dohovorom (Európsky súd pre ľudské práva vo veci Boyle a Rice proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok z 27. 4. 1988, séria A, č. 131). Porušenie iného práva podľa dohovoru na základe ústavnej sťažnosti sťažovateľa však nebolo preukázané.

23. Pokiaľ ide o námietku porušenia práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, sťažovateľ ju argumentačne prepája hlavne s konaním pred správnymi orgánmi v súvislosti s dokazovaním. V tomto prípade je však potrebné zdôrazniť, že v konaní vo veciach služobného pomeru sú podľa § 231 zákona č. 73/1998 Z. z. sú účastníkmi konania policajti, bývalí policajti alebo pozostalí po policajtoch, ak sa má konať o ich právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach, ako aj iné osoby, ak tak ustanovujú osobitné predpisy. Zo sťažnostnej argumentácie nie je ústavnému súdu jednoznačne zrejmé, medzi ktorými účastníkmi konania nebolo zabezpečené rovnaké postavenie. Ak sťažovateľ tým ďalším účastníkom myslel štát ako jeho zamestnávateľa, tak v tomto prípade je potrebné uviesť, že v štátno-služobnom pomere príslušníka Policajného

zboru účastníci nemajú rovnaké postavenie, čo sa prejavuje v spôsobe vzniku, zmeny a skončenia tohto pomeru, v úprave nárokov vyplývajúcich z tohto pomeru a úprave konania pred služobnými orgánmi. Príslušník Policajného zboru prostredníctvom svojho „zamestnávateľa“, t. j. štátu sa priamo zúčastňuje na výkone verejnej moci, a preto má štát výsostné oprávnenie jednostrannými aktami zakladať, meniť a rušiť právne vzťahy v tomto služobnom pomere (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1 KO 11/2018 z 3. októbra 2018). Vzťahy vo verejnom práve sa vyznačujú určitým vrchnostenským vzťahom, rovnosť vo vzťahu je zase defíničným kritériom súkromného práva. Vzhľadom na verejno-právny charakter služobného pomeru príslušníka Policajného zboru, na charakter a právnu povahu zvláštnosti štátu ako „zamestnávateľa“ príslušníka Policajného zboru a súčasne nositeľa verejnej moci vyhodnotil ústavný súd túto námietku za nedôvodnú.

24. Vzhľadom na už predostreté úvahy ústavný súd konštatuje, že nemožno dospieť k záveru, že namietaným rozsudkom najvyššieho správneho súdu došlo k porušeniu ktoréhokoľvek uvedeného práva sťažovateľa podľa ústavy a dohovoru. Ústavná sťažnosť je zjavne neopodstatnená a ako taká bola v tejto časti uznesenia podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietnutá.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 15. augusta 2023

Jana Baricová
predsedníčka senátu